

Klára sešla do restaurace a objednala si snídani.

„Zůstanu alespoň do zítřka, možná o den déle, jestli to nevádí,“ řekla paní, která jí přinesla míchaná vejce a velký hrnek kafe.

„Naopak, budeme rádi. Udělejte si výlet, vypadá to na hezký den. Ale bude foukat, tak kdo ví, jak dlouho to vydrží.“

Klára se najedla a vyběhla po schodech do pokoje. Dva zmeškané hovory od táty a dva od Martiny. Zavolám mámě, rozhodla se. Včerejší rozmrzelost byla pryč. Po půlhodinovém hovoru, kdy se navzájem přesvědčovaly, že „všechno je fajn“, všichni jsou v pořádku a Klára zůstane a bude cestovat a hledat dál, se rozloučily.

„Mami, já prostě musím. Něco se mi v noci zdálo, a i když to byl příšernej sen, tak se cítím tak nějak líp. Nechci se vzdát.“

Klára rozložila mapu na postel a naplánovala okruh, který by mohla do večera zvládnout. Pojede se podívat na Mohérské útesy, dvě stě metrů vysoké divoké skály, které se jako zuby pily zakusují do vln Atlantiku. Průvodce tvrdil, že v hlavní sezóně je to místo s největší koncentrací turistů v Irsku. Teď by tam měl být klid. Pak se vrátí vnitrozemím přes muzeum Burrenu v Kilfenoře a navštíví posvátný pohřební kámen Keltů, Poul nabrone. Přes burrenské kopce sjede zpátky k moři a pořádně si prohlédne některá z těch rozpadlých stavení, která včera minula.

Venku bylo jasno, ale foukal vítr, který mohl přinést cokoli. Hodila na zadní sedadlo teplou bundu, šálu a čepici. Napojila se na Wild Atlantic Way, která se drží západního pobřeží celých dva a půl tisíce kilometrů od severu k jihu. V návštěvnickém centru Mohérských útesů si koupila čaj

a vydala se po pěšině na útesy. Prošla kolem pomníku obětem těch, které poryv větru strhl do oceánu nebo kteří zde dobrovolně ukončili svůj život. Dívala se do dálky směrem k Americe, bezpečně schovaná za zídku z břidlicových desek oddělujících pěšinu od hrany útesu. Kolik odvahy musel někdo posbírat, aby si stoupl na kraj a skočil? Jak zoufalý musel být? Kolik bolesti musel snášet, aby mu pád do hlubiny na ostré skály připadal jako úleva? Přelezla přes zídku a zůstala stát. Vítr přilétal v ostrých nárazech. Viděla ptáky, jak zkušeně využívají proudění vzduchu a vznášejí se kolem skal.

„Pojďte zpátky, slečno,“ uslyšela za sebou hlas. „Hodně fouká a tam už to není bezpečné.“ Starší manželé se na ni s obavami dívali.

„Jen jsem chtěla udělat pár fotek,“ řekla první hloupou výmluvu, která ji napadla.

„Tak to jděte cestou zpátky k támhle té věži,“ ukázal pán na útes s kulatou věží na vrcholu, vystupující do moře. „Tam odtud budete mít všechno jako na dlani.“

Klára se pomalu vracela k autu a zastavila se v obchůdku návštěvnického centra koupit nějakou drobnost na památku. Vevnitř bylo rušno, slyšela angličtinu s americkým přízvukem. Skupina turistů, vesměs dvojic mezi čtyřiceti a šedesáti, prohlížela suvenýry a po americku na sebe hlučně pokřikovala. Klára vybrala magnetku na lednici a došla k pokladně. Muž na konci fronty se pootočil a v Kláře hrklo. Marek. Upustila magnet na zem. Sehnul se a podal ho Kláře.

„Tady je. A v pořádku. Moc s ním nehažte, na velkou kvalitu to nevypadá,“ řekl a vesele se na ni usmál zpod kšiltovky LA Lakers.

Byl o něco menší než Marek a měl širší ramena, ale něco v jeho držení těla a rysech obličeje bylo Markovo. Klára vzala magnet, poděkovala, ale odvrátit pohled nedokázala.

„Promiňte, někoho mi připomínáte,“ řekla. „Normálně takhle nezírám.“

„Podle toho, jak na mě koukáte, tak vám asi něco ukradl, ne?“ zasmál se Američan.

„Kdyby jenom to,“ mávla rukou.